

کارگزاری و کار گشایی با قرآن (آیات الاستکفاء)

در باب بی نیازی و کار گشایی با قرآن ، بر اساس روایات حضرات معصومین علیهم السلام بابی به نام «آیات الاستکفاء» گشوده شده و آن ۶ آیه و پاسخ آنهاست که تلاوت آن

۱- محبوس (گرفتار و زندانی)

۲- خائف (ترسان و مضطرب)

۳- مدین (بدهکار)

۴- مهموم (افسرده و غم زده) را کفایت می کند.

۱- الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿۱۵۶﴾ بقره / ۱۵۶ ، ۱۵۷
همان کسانی که چون مصیبتی سخت به آنان رسد می گویند : انا لله و انا الیه راجعون «ما مملوک خدایم و یقیناً به سوی او بازمی گردیم» «۱۵۶»

هر مصیبت زده و گرفتاری که این جمله را بگوید رحمت و گشایش الهی او را فرا می گیرد.

زیرا فرموده است:

أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿۱۵۷﴾

آنانند که درودها و رحمتی از سوی پروردگارشان بر آنان است و آنانند که هدایت یافته اند

۲- الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿۱۷۳﴾ آل عمران / ۱۷۳ ، ۱۷۴

همان کسانی که مردم [منافق و عوامل نفوذی دشمن] به آنان گفتند : لشکری انبوه از مردم [مکه] برای جنگ با شما گرد آمده اند بیائید از آنان بترسید . ولی [این تهدید] بر ایمانشان افزود ، و گفتند : خدا ما را بس است ، و او نیکو کارگزاری است. «۱۷۳»

هرترسان و مضطربی که این جمله را بگوید ، مانند اصحاب راستین پیامبر (ص) ، بی آنکه گزندی به او برسد ، مشکلاتش به آسانی تبدیل می شود.

زیرا فرموده :

﴿۱۷۴﴾ فَأَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةِ اللَّهِ وَفَضْلِ لَمْ يَمَسَّهُمْ سُوءٌ وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿۱۷۴﴾

پس با نعمت و بخششی از سوی خدا [از میدان جنگ] بازگشتند ، در حالی که هیچ آسیبی به آنان نرسیده بود ، و از خشنودی خدا پیروی کردند ؛ و خدا دارای فضلی بزرگ است. «۱۷۴»

۳- وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۸۷﴾ انبیاء / ۸۷ ، ۸۸

و صاحب ماهی [یونس] را [یاد کن] زمانی که خشمناک [از میان قومش] رفت و گمان کرد که ما [زندگی را] بر او تنگ نخواهیم گرفت ، پس در تاریکی‌ها [ی شب ، زیر آب ، و دل ماهی] ندا داد که معبودی جز تو نیست تو از هر عیب و نقصی منزهی ، همانا من از ستمکارانم. «۸۷»

هر مایوس و محبوس و غم زده ای که این جمله را بگوید ، مانند جناب یونس علیه السلام ، خداوند او را پاسخ می گوید و از هم و غم نجاتش می دهد.

زیرا فرموده:

﴿۸۸﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنَجِّي الْمُؤْمِنِينَ ﴿۸۸﴾

پس ندایش را اجابت کردیم و از اندوه نجاتش دادیم ؛ و اینگونه مؤمنان را نجات می دهیم. «۸۸»

۴- وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٨٣﴾ انبیاء / ۸۳، ۸۴
و ایوب را [یاد کن] هنگامی که پروردگارش را ندا داد که مرا آسیب رسیده و تو مهربانترین مهربانانی. «۸۳»

اگر کسی که بیمار است و گرفتاری و مشکلات او را احاطه کرده و از خاندانش دور افتاده این جمله را بگوید ، مانند حضرت ایوب علیه السلام ، خداوند دعای او را ستجاب می کند و سختی را از او برمی دارد و خاندانش را به او باز می گرداند.

زیرا فرموده است :

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرٍّ وَأَتَيْنَاهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَذَكَرُوا لِلْعَابِدِينَ ﴿٨٤﴾

پس ندایش را اجابت کردیم و آنچه از آسیب به او بود برطرف نمودیم ، و خانواده اش را [که در حادثه ها از دستش رفته بودند] و همانندشان را همراه با آنان به او عطا کردیم که رحمتی از سوی ما و مایه پند و تذکری برای عبادت کنندگان بود. «۸۴»

۵- وَأَفْوُضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٤٤﴾ غافر / ۴۴ ، ۴۵

و من کارم را به خدا وامی گذارم ؛ زیرا خدا به بندگان بیناست. «۴۴»

هر فرد تنها و در محاصره دشمنی که از هر طرف تهدید می شود این جمله را بگوید ، مانند مؤمن آل فرعون ، خداوند او را از نقشه های شوم و تهدید های دشمنش نگه می دارد. و مخالفان او را گرفتار می کند.

زیرا فرموده است:

فَوَقَاهُ اللَّهُ سَيِّئَاتٍ مَا مَكَرُوا وَحَاقَ بِآلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ ﴿٤٥﴾

پس خدا او را از آسیب های آنچه بر ضد او نیرنگ می زدند ، نگه داشت و عذاب سختی فرعونیان را احاطه کرد. «۴۵»

۶- وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرِ اللَّهُ لَهُ إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٣٥﴾ آل عمران / ١٣٥ ، ١٣٦

و آنان که چون کار زشتی مرتکب شوند یا بر خود ستم ورزند ، خدا را یاد کنند و برای گناهانشان آمرزش خواهند ؛ و چه کسی جز خدا گناهان را می‌آمرزد ؟ و آگاهانه بر آنچه مرتکب شده‌اند ، پافشاری نمی‌کنند ؛ «١٣٥»

هر مؤمنی که از سر غفلت و سهل انگاری گناه کوچک یا بزرگی مرتکب شود و فوراً استغفار کند و آن را با توبه جبران کند و هرگز به آن گناه اسرار نوزد خداوند مواهب معنوی (پذیرش توبه) و مواهب مادی را متوجه او می‌کند.

زیرا فرمود:

أُولَئِكَ جَزَاؤُهُمْ مَغْفِرَةٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَجَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿١٣٦﴾

پاداش آنان آمرزشی است از سوی پروردگارشان ، و بهشت‌هایی که از زیر [درختان] آن نهرها جاری است ، در آن جاودانه‌اند ؛ و پاداش عمل‌کنندگان نیکوست. «١٣٦»